

Szám.

RA.

(Egyes
Márton
10 kr.,
Ösme-
ntal 50
gyűjtése
n Ka-
10 kr.,
10 kr.,
10 kr.,
10 kr.,
10 kr.,
10 kr.,
10 kr.,
gyűjtése
Lajos
50 kr.,
Jäger
Rözner
Bászler
s Edith
t 20 kr.,
Hauke
Ferike
a 20 kr.,
ószef 50
50 kr.,
Thész
20 kr.,
20 kr.,
50 kr.,
30 kr.,
20 kr.,
és Erzsi
h Elvira
20 kr.,
e 40 kr.,
30 kr.,
Friebeisz
aufmann
30 kr.,
Berényi
eidmann
Terez 30
20 kr.,
20 kr.,
50 kr.)

es adako-

juttatom.

s színnyo-
tési tábla
lyamából
henaeum
ek-tere 3.

naeum-épület.

en.

ROSSZUL MUTAT! (Lásd a 335. lapon.)

XI.VI. kötet, 21. szám. Ara negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1894. május 27-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

A DOKTOR UR NÖVENDÉKEI.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

NATKOZVA, kedvetlenül üldögélt Dezső a vadász-kunyhó előtt egy fatörzsön. De amint már messziről megpillantotta a fölfelé kapaszkodó Rudit, kissé fölvidult és sietve ment eléje. Nem várta, de annál inkább örült neki.

— Mi ujság? Valami jó hirt hoztál? kérdé türelmetlenül.

— Hirt csakugyan hoztam, de hogy jó-e vagy sem, nem tudom, mert biz' én nem is értem.

— Mondd hamar! Én bizonyosan megértem.

— Annál jobb. Hát Piroska említett valami arany emlék-tárgyat, mely nálad van ...

— Igenis, itt van, a nyakamban hordom. De hát kinek mi dolga lehet vele?

— Azt már neked kell tudnod. Piroska csak annyit mondott, hogy nagyon, de nagyon fontos lehet rád nézve, hogy ő ezt az arany tokocskát valakinek megmutassa.

— Kinek?

— Azt nem mondta meg. Csak azt, hogy küldd el neki.

— Nem értem. Nem tud arról senki semmit. Piroska is csak véletlenül látta meg a minap. Nincs is rajta semmi érdekes.

Rudi a vállát vonogatta. Ezúttal igazán nem tudott többet, mint a mennyit mondott. Csak azt tette még hozzá, hogy Piroska nagyon komolyan beszélt, tehát igazán valami fontos dolog lehet.

Dezső azonban inkább gyanusnak találta.

— Hát ha így akarnak kifogni rajtam? Ha te el nem árultál, ez az arany tokocska elárulna. Megtudnák, hogy itt vagyok, felkutatnának és elfognának.

— No, akkor sem kerülnél sötét tömlőcbe. De hát megnyugtathatlak, hogy Piroska nem fog elárulni. Szavát vettem s ad ő a szavára annyit, mint akár te magad.

— Jól van, elhiszem. Magam is bízom Piroskában, ő kedves, jó leány. De azt az emléket nem adhatom neki. Talán csak a maga számára szeretné ilyen módon megszerezni. Legelőször is tudnom kell, mit akar vele?

— Az pedig bajos. Mert nekem nem akarja megmondani. Hanem talán megmondja neked magadnak.

— Csak hogy én nem találkozhatom vele.

— Dehogyan nem! Éppen ma könnyen beszélhetsz vele. Kirándult Jankával és a kis báró-kisasszonyokkal a tengerszemhez. Tudod, ez nincs messze innen. Én most oda megyek vissza, jőjj velem. Itt a hegy tövében vár a csacsi-fogatom.

— Hogy is ne! Világos nappal menjek veled az uton, ahol mindenki láthat és nyakon csiphet.

Gyanakodva nézett Rudira. Aztán így szólt:

— Talán kelepcebe akarsz csalni! Nem tanácslom, hogy megpróbáld!

S villogó szemekkel mérte végig pajtását. Rudi azonban nagyot nevetett.

— Ne tüzeskedjél, Dezsőkém! Azt hiszed, szükségem volna valami fortélyra, ha el akarnálak árulni? Hiszen ha meg-

mondom, hol vagy, éjjel álmodban meglepnek és elfognak. Ezt már rég megtehettem volna.

Dezső megröstellte a dolgot. Kezet nyujtott.

— Igazad van. Hálátlan beszéd volt tőlem. Te igaz, jó barátom vagy. De mégsem mehetek veled.

— Amint tetszik. De azt mondhatom, Piroska nem igen lesz elragadtatva, hogy így semmibe sem veszed, mikor ő napok óta csak rád gondol és miattad busul.

— Nem úgy van, hogy semmibe sem veszem. De mikor olyan bajos . . . Azaz . . . megállj csak! Jól van. Ott leszek a tengerszemnél. Te csak menj vissza a csacsiddal. Én más uton megyek oda.

— Ugyan? Talán bizony unalmadban szárnyakat növesztettél itt a magasban? Mert ha csak madárrá nem változol, más-kép nem juthatsz el oda.

— Majd meglátod. Csak mondd meg Piroskának, legyen közel a szikla-oldalhoz, mely lenyulik a tengerszembe.

— Rossz tréfa, Dezsőkém. Azon a sziklán még az egér sem tudna megkapaszkodni.

— Bizd csak rám. Tudom én már, mit csinállok. Ott leszek, beszélek is Piroskával; de ha valakinek eszébe jutna, hogy meg akarjon fogni, hát csak próbálja meg! No, ne félj semmit, csak siess Piroskához, hogy hiába ne menjek oda.

Rudi a fejét csóválta, de látta, hogy hasztalan volna minden ellenkezése, tehát távozott. Dezső pedig bement a vadász-hunyhóba s egyik sarokból egy oda támasztott nagy lécz-csomót huzott elő. A léczek jókora hosszúságu ócska kötéllel voltak össze kötözve.

— Ezek éppen megteszik. Elég hosszúak. Jól ismerem azt a szikla-falat. Az alsó része nagyon meredek, de fölülről jó felényire le lehet bocsátkozni, ha van miben megkapaszkodni. Ezt a kötelet fönn oda kötöm valamihez s bele fogózva szépen lebecsátkozom, vissza is kapaszkodom. Onnan a szikla oldala közepéről már beszélhetek Piroskával, meghalljuk egymás szavát. Csakugyan szeretném tudni, mit akar.

Ez alatt Rudi is leért az ő csacsi-fogatá-hoz és megindult vele. Nagyon elhagyta a jó kedve.

— Szinte sajnálom, hogy ezt az üzenetet vittem neki. Még valami bolondot csinál. De mit? Azon a sziklán csakugyan nem ereszkedhetik le, ha még olyan vakmerő is. Nem szokott ugyan gondolkozni, mikor valami nyaktörő dologba fog; de ezt már mégis beláthatja. No, bizonyosan a szikla tetejéről fog lekiáltozni Piroskának. Csak hogy Piroska bajosan fog felelhetni, mert ha azt az ő nagy titkát olyan hangosan kiáltja föl, hogy Dezső meghallja, akkor a többiek is meghallják. Ilyen módon nem igen lehet titkot sugdosni. Mindegy no! Gyite csacsikám!

A csacsi szaporán poroszkált, de nagy körülő utat kellett bejárniok, hogy a tengerszemhez jussanak. És mire oda jutottak, bizony megint csak nem értek pihenőt és a félre tett sok jó csemege hiába várta Rudit.

Mert a leánykák ez alatt már megozsonáltak, vidáman, jó étvággal. Piroska is nagyon rajta volt, hogy ne lássák nagyon nyugtalanak, de gondoskodott a legjobb falatokról Rudi számára.

— Az én dolgomban fárad, illik, hogy én osszam meg vele a csemeget, mondá.

Faggatták egy kicsit, miféle titka lehet Rudival. Janka sejtett is annyit, hogy alkalmasint Dezsőről van szó; de épp ezért nem árulta el, inkább így szólt:

— Bizonyos, hogy valami tréfa fog ki-sülni belőle. Ahol Rudi van, ott nem lehet más.

Mily hamar követte szavait a szörnyű csalódás!

Ozsonna után megint ott jártak, keltek a tó partjának lejtős részén, mikor Blanka egyszerre fölkiáltott:

— Nézzétek! Valaki jár ott fenn a szikla tetején.

És csakugyan. Fönn a magasban egy kicsi alak volt látható. Hamarjában nem is tudták, a nagy magasság, távolság miatt látják-e kicsinek, vagy igazán csak fiú. Kíváncsian nézegettek, mit mivel.

Mert nem állt nyugodtan egy helyben, hanem hajladozott, csinált valamit.

— Ugyan mit csinál? Talán bizony köveket keres és meg akar minket dobálni.

Nem igen ez lehetett a szándéka. Mert az a valaki végre fölegyenesedett és egy pillatra lenézett a mélybe, végig a sziklafalon.

— Hisz ez Dezső! kiáltott fel Piroska. Jaj, ugyan mit akar azon a veszedelmes helyen?

A következő perczben már ezt is láthatta. Mert Dezső lassan lefelé kezdett lépegetni a szikla-oldalon, mely ott fenn még nem volt egészen meredek. Azt, hogy

kötélbe fogózik, a lenn állók nem látták s így csak még inkább elhült a vérök.

— Dezső? Mit csinálsz! kiáltá Piroska kétségbeesetten. Menj vissza! Jaj Istenem! Még lezuhan!

És ez meg is történt.

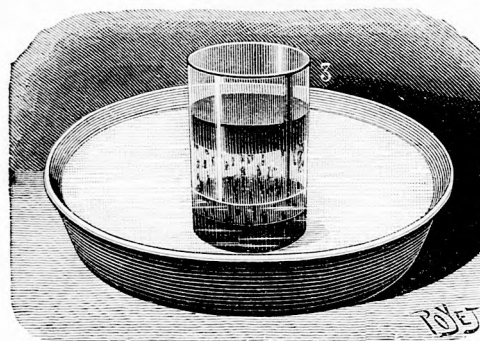
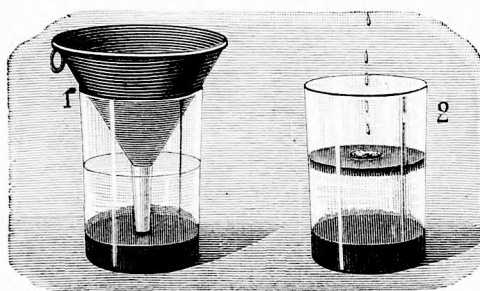
Lezuhant.

Egy kis darabon baj nélkül ereszkedett Dezső lefelé. De hovatovább erősebben kellett a kötélbe fogóznia. Bizott azonban benne, hogy eljut az erkélyszerű párkányra, mely a

szikla közepe táján nyult ki s melyen biztosan meg lehetett állni. Épp oda akart ugrani s hogy egyensúlyt ne veszítsen, erősen fogta a kötelet. De ekkor a kötél fönn elszakadt vagy eloldózott s Dezső rémült kiáltással bukott le a magasból. (Lásd a képet a 332—333. lapokon.)

A leányok ijedtökben szintén majd hogy

B Ü V É S Z E T.

A HAZAFIAS POHÁR. (Lásd a 334. lapon.)

össze nem rogytak. Kiáltásukra oda sietett a távolabb sétálgató nevelő kisasszony s beszédjükből hamarjában úgy félig-meddig megértette a szerencsétlenséget. Nem

is kérdezősködött sokat, hanem Dezsőhöz sietett, kiről azt hitték, hogy már csak holtan emelhetik föl.

Alkalmasint úgy is lett volna, ha De-

BUSAN NÉZETT UTÁNA. (Lásd a 331. lapon.)

zső a kemény földre esik. De nem oda esett, hanem a víz szélére. A víz felfogta a zuhanás erejét; de mert azon a helyen a víz még nem volt mély és több nagy kő is volt a víz színe alatt, a víz sem

óvhatta meg Dezsőt a bajtól. Ájultan, orrán száján vérezve, feküdt ott.

Gyorsan kihúzták s élesztgették. Egy pillanatra föl is nyitotta a szemeit, de aztán megint elvesztette eszméletét.

— Még él! szólt a kisasszony. Gyorsan haza kell őt vinnünk. Itt nem tudunk segíteni.

Előhívták a kocsist, ki ölbe vette és a kocsiba emelte. Épp ekkor ért oda Rudi s bele sápadt, amint megtudta, mi történt. Reszkető hangon dörmögte magában:

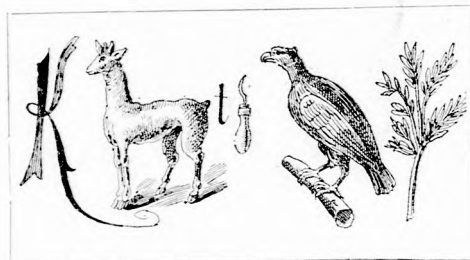
— Alig ha van elég eszem hozzá, hogy a doktor ur növendékeinek a dolgát intéznem. Ha Dezső bele hal, én is oka leszek. Ez alatt a kisasszony beült a kocsiba és az ájult fiut az ölébe véve, mondá a lányoknak:

— Ide most legföljebb egy ülhet közületek. Nincs hely. A többi üljön Rudihoz a kordélyra. Kocsis! Gyorsan hajtson a kastélyba. Az van közelebb.

És a kis társaság, amely vígan jött, megszaporodva épp oly szomoruan ment hazafelé.

(Folytatása következik.)

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

Az ifju Anacharsis utazása Görögországban

Irta **Barthélemy**, a magyar ifjuság számára szerkeszté **Hanthó Lajos**. Képekkel, díszes kötésben.

KÁLMÁN ÉS A CSACSI.

— Három képpel. —

— MEGVAN a csacsi! Emil! Itt a csacsi! Csakugyan elküldte Józsi bácsi.

A kapuból kiálltotta ezt Kálmán az utcán át a negyedik házhoz, melynek kapuja előtt az uno-

ka-testvére, Emil állt. Szaladt is oda mindjárt Emil és együtt mentek az istállóba, hogy megtekintsék az ajándék-csacsit. Fialtal, szelid, jól betanitott állatka volt.

— Délután mindjárt kipróbáljuk, mondá Kálmán.

— És ugy-e, majd én is ráülhetek egy kis időre? kérde Emil.

— Természetesen. De már előbb, tudod, én próbálom ki.

Délután ki is vonultak a szabadba. A kis Anikó és a még kisebb Gusztika is látni akarták a csacsi-próbát, azzal a titkos reménnyel, hogy talán nekik is jut a mulatságból, Kálmán és Emil majd felültetik őket a csacsira. Természetes, hogy Kálmáné az elsőség, ő ült fel elsőnek a csacsi hátára.

— Itt ez a domb lesz a célpont, mondá. Ti maradjatok itt. Én elnyargalok amoda a majorig és vissza. Meglássuk, mennyi idő alatt járja meg a csacsi.

Emil és a két kicsike letelepedtek a dombon. Gusztika lobogót csinált a zsebbevalójából s integetett a messze nyargaló Kálmánnak, ki csakhamar elért a majorhoz, onnan pedig vissza tért a dombhoz.

— No, most én ülök fel, ugy-e? szólt Emil.

— Ó, még nem! Hiszen még alig kezdtem bele.

— De már nem érünk rá sokáig. Tudod, nagy írásbeli feladványunk van. Én még nem készítettem el a magamét.

— Én sem. De még bőven ráérünk estig.

S újra felyargalt. Emil most már kissé búsan és boszusan nézett utána. (Lásd a képet a 329. lapon.) De még jó ideig várta. Kálmán azonban most már a majoron is túl nyargalt és eltűnt. Mikor nagy idő múltán végre ismét megjelent a dombnál, már csak a két kicsike volt ott. Emil haza ment.

— Annál jobb. Legalább nem kell átengednem a csacsit, nyargalhatok kedvemre.

Meg is tette. Már esteledett, mikor haza került. Fáradt volt ő is, a csacsi is. Ámde a csacsinak ez nem volt nagy baj, mert rögtön pihenőre tért, amint megabrakolt. Kálmánnak ellenben vacsora után dologhoz kellett látni, írásbeli feladványa elkészítéséhez. Bele fogni bele fogott, de még negyed-résznyire sem jutott, már lecsukódtak a szemei. A hatalmas nyargalozás után nem birt a bágyadságával, álmoságával.

— Sebaj! Fölkelek korán és megirom reggel.

Ez nagyon szép terv volt. Csak az a hiba esett benne, hogy nem ébredt föl korán. Alig negyed-órája maradt a munkára s így persze hirtelenében olyan össze hánytvetett, hibákkal teli dolgozatot készített, hogy mikor az iskolában átadta a tanárnak, maga is megröstellte. A szigorú tanár pedig nem vette tréfára.

— Kálmán! Jöjj csak elő! Hogy mertél ilyen hanyag dolgozatot beadni? Miért nem készítetted el becsületesen?

Szégyenkezve, akadozva vallotta meg Kálmán az okát.

— Ugy? A csacsi az oka? Sajnálom. Hogy máskor jobban meg tudd osztani az idődet a leczke és a csacsi közt, a holnapi ünnep-napra külön feladványt kapsz.

És biz' az rengeteg feladvány volt. Szó sem lehetett róla, hogy ezen a szép szabad napon idő jusson a csacsi számára. De még nem is ez volt a legnagyobb baj.

Amint Kálmán sóhajtozva dolgozott, betoppant látogatóba Józsi bácsi. Csakhamar mindent tudott.

— Ohó, így vagyunk? Akkor hát, öcsikém, vissza veszem a csacsit, mert nem lehet célom, hogy elvonjalak vele a tanulástól. Oda adom Emilnek. Ő jobb hasznát fogja venni.

S a bácsi jól tette, amit tett. Emil csakugyan jobban tudta használni a csacsit. Juttatott a mulatságból Kálmánnak is, de soha sem annyit, hogy baj származott volna belőle.

EGY ÉJ A KORHÁNY VIZÉN.

GYÖNYÖRŰ tavasi délután volt, a játsszi szellő pajkosan suttogott a rügyező bokrok között, s a zöld pázsittól beszegett Korhány-ér tükre hivatólag intetetett felém. Locsogó habjai egy karsu csónakot himbáltak. A csónakázás volt

legerősebb szenvedélyem s elfeledve szüleim tilalmát, hogy egyedül nem szabad vízre mennem, hirtelen beszálltam a kicsi járműbe s elkezdtem evezni. A Korhány, mely a mi környékünkön állandóan mély, ekkor a hosszas esőzések miatt nagyon meg volt áradva, s majdnem beláthatatlan területet foglalt el.

Alig eveztem pár perczig, megrémülve vettem észre, hogy erőm lankad, s hiába törekszem a partot elérni. Heves északi szél támadt, mely a gyarló csónakot ellenállhatatlan erővel hajtotta mind beljebb és beljebb.

Erősebben próbáltam evezni. Hasztalan! Karom kezdett zsidobadozni. Nem hiába mondta édes anyám gyakran, hogy az evező-lapát nem gyöngye gyermekleány kezébe való. Egyszerre csak ropp! . . . erős lökést éreztem, az evező kiesett a kezemből s a csónak egy kiálló fatörzshöz ütődött. Első pillanatban azt hittem, összetört. Szerencsére ez nem történt. Am azért a veszély így is elég nagy volt. Házunktól már olyan messze jártam, hogy alig láttam belőle valamit. Az eget haragos felhők boríták s az este rohamosan közeledett.

— Istenem! Mi lesz belőlem? kiálték föl s keservesen elkezdtem sirni. Úszni nem tudtam. Távolságom minden segítségtől attól remegtem, hogy újabb szélroham felfordítja a csónakot s én menthetetlenül bele fuladok a mély vízbe.

Eszembe jutott az édes szüleim hajlék, melyben gondtalan, boldog életem volt . . . Eszembe jutott a tágas kert, ahol annyszor oly vidáman játszottam testvéreimmel. Eszembe jutottak

az én drága jó szüleim, akik szeretettel, jószággal öveztek, s intettek a veszedelemtől. És ime . . . mégis bele juttatott engedtlenségem, könnyelműségem.

Istenem, édes Istenem! Hát így köll meglakolnom?! Segítség, segítség! Mind hiába. Az est leszállt, sötét volt

körös-körül. A szélvész zúgott-harsogott, s lehetetlenné tette, hogy kiáltásomat valaki meghallhassa.

Ez alatt a csónakot ismét magával ra-

kére s kétségbe esetten takartam el szememet, ne lássam a borzalmas véget. Pedig úgy sem sokat láthattam volna abban a sűrű sötétségben.

Néhány perc mult el így.

A csónakomat sűrű nádasba hajtotta a szél s nem sokára be volt ékelve a zombék közé.

Még egy ideig hallottam a vihar tombolását, a nád zizegését és a hullámok csapkodását, aztán elesigázva a félelemtől s teljesen kimerülve a fáradtságtól, elaludtam.

Almomban a végtelen tengeren láttam magam körülöttem a hajók megmérhetetlen sokasága himbálózott, egész árboz-erdő keletkezett előttem, ezüstös halak uszkáltak a hajó mellett és fehér szárnyú sirályok keringtek a levegőben.

— Hol vagyok? kérdém egy mellettem álló matróztól.

— A Korhányon, felelt ő büszkén.

— A Korhányon? viszonzám. Hiszen az csak egy kis ér!

— De nem az többé! Tenger lett belőle, mondá a matróz.

— Hogyan? kérdém álmelkedva.

A matróz felelni akart, de ebben a pillanatban fölébredtem.

Körülnézek s ott látom a csónakomhoz közel egy ladikon édes atyámat, két cselédünkkel. A Szellő is velük volt, az én kedves kutyám, aki vigan esaholva ugrott át hozzám a csónakba.

— Ennek a kutyának köszönheted, hogy megtaláltalak, szólt atyám szemrehányón, de nem haragosan. Ő nélküle talán még most is kereshetnélek.

— Bocsáss meg, drága jó apám! Soha sem szegem meg többé a tilalmat! esdekelttem sirva.

— Majd erről még beszélünk, te rossz gyermek! Most gyere, hadd takarjalak be és vigyelek haza.

Meleg takaróba göngyölt s úgy emelt át a ladikba.

Leszámítva az átélt éjszakának borzalmait, erős meghülés és hosszú betegség lett a korhányi kirándulás ára. Megsinletem. De legalább tudom, hogy többé nem veszem oly könnyen, amit az én jó szüleim megtiltanak nekem.

A Korhány pedig megmaradt Korhánynak tovább is. Nem lett belőle tenger. De én sem kívánczom ám többé beszökní és egyedül csónakázni rajta.

Gyémánt Ilona.

BÜVÉSZET.

A hazafias pohár.

(Képpel a 328. lapon.)

MINDEN nap látjuk, tapasztaljuk, hogy ha két különböző színű folyadékot töltünk össze, olyan újabb folyadékot kapunk, mely nem hasonlít az előbbieket egyikéhez sem. Ha a fekete kávéba tejet töltünk, ez a tejes kávé többé nem fekete, nem is fehér, hanem barnás; ha vörös borba vizet töltünk, halvány vörhenyes folyadékot kapunk. És ezen, ugy-e bizony, senki sem segíthet, mert a különböző folyadékok össze keverednek és így támad az új szín.

Egy kis ügyességgel azonban megmutatjuk, hogy másképp is lehet. Három különböző folyadékot töltünk egy pohárba és mind a három külön fog látszani, nem keveredik össze. S hogy annál szebb legyen, a magyar nemzeti színeket mutatjuk így be.

Nincs beane semmi boszorkányság. Csak azt kell tudnunk, hogy a folyadékok sűrűsége és sulya miképp változik és különbözik a hőfokuk szerint. És a könnyebb, higabb folyadék mindig fölötte marad a nehezebbiknek, persze ha nem rázzuk, nem keverjük.

Veszünk tehát erős poharat és forró vizet öntünk bele, vagy két centiméternyi magasságig. A forró víz nagyon hig és könnyű.

Ezután vörös bort veszünk elő, melyet megelőzőleg nagyon lehűtöttünk, lehetőleg jégen, úgy, hogy igazán jéghideg legyen. Ily módon ez a bor, mely különben könnyebb a víznél, nehezebb lesz a meleg víznél és megmarad alatta. De hogy juttassuk a pohárban levő meleg víz alá? Ugy, hogy tölcseért helyezünk a pohárba, majdnem a fenekéig, és e tölcsebe öntjük lassan a hideg vörös bort. (Lásd a képen az 1. ábrát.) Ez, éppen mert nehezebb a meleg víznél, a pohár fenekén fog szétterjedni, fölszorítván maga fölött a víz réteget. Miután annyi bort töltöttünk, hogy a pohár alján két centiméter magas réteg képződött, kivesszük a tölcseért, de nagyon lassan, nagyon óvatosan, hogy a két folyadékot össze ne keverjük.

Most már van a pohárban egy vörös és egy fehér folyadék-rétegünk. Még szükséges a harmadik, a zöld, melynek a víz fölött kell megmaradnia. Ez a harmadik pedig borszesz lesz, melyet egy kis zöld festékkel szép zöld színűre festettünk, aztán csöppenként eregetünk a pohárba. (Lásd a képen a 2. ábrát.) A borszesz sokkal könnyebb lévén a víznél, óvatos csöpögtetés esetén megmarad a felszínen és így a pohárban vörös-fehér-zöld folyadék lesz.

Ezzel a háromszínű folyadékkal végül még szép színjátékot is produkálunk. Betesszük a poharat egy tálba, melyet rendes hőfoku vízzel töltöttünk meg; ez a víz tehát melegebb, mint a jégbe hűtött bor, de hidegebb, mint a forró víz a pohárban. A külső víz hatásától a pohárban a víz lehül és akkor a pohár fenekére ereszkedik le, a bor pedig fölmelegszik és fölfelé száll. És a mint hosszukás csíkokban az egyik fölfelé, a másik lefelé iparkodik (Lásd a képen a 3. ábrát.) oly szép tarka szín-keveredést produkálnak, mint valami kis tüzi játék.

ROSSZUL MUTAT!

(Képpel a czimlapon.)

— NAGYAPA, kedves nagyapuska! Ugy-e, az éjjel nem kinzott az a csunya köszvényed? kérdé Aranka az udvaron sétáló nagyapától.

— Nem kicsikém; nagyon jól aludtam.

— És most sem érzed, ugy-e, nagyapácska? kérdé Birike.

— Most sem. De mit érdekel titeket ma oly nagyon az én köszvényem?

— Hát... csak... látjuk, hogy nagyapácska ma igen délcezen lépeget.

— Csak azért? Nem hiszem én, ti kis fortélyos cziczák. No, csak ki vele, miért kérditek? Tudjátok, hogy ma nem mehetek veletek sehova, mert apa, mama nincsenek itthon, én maradtam ház-őrzőnek.

— De mi elmehetünk Mariskáékkal a nagy erdőre, ugy-e?

— Ha szép idő lesz, el.

— Ó, bizonyosan szép idő lesz, mert nagyapusnak nem fáj a lába.

— Ahá! Ez volt tehát a szives érdeklődésetek oka. No, kicsikém, abban nem lehet megbizni. Sokkal biztosabb a lég-súlymérő benn a szobában. Nézzétek meg. Felhők gyülekeznek az égen és ha a légsúly-mérő rossz időt jósol, maradjatok itthon.

Beszaladt a két testvér a szobába. Ott függött a falon az az érdekes szerszám, mely ha nem is mindig, de legtöbbször megjósolja, milyen időjárás várható.

— Ó, rosszul mutat! kiáltott fel Aranka.

— Persze, hogy rosszul mutat, bizonyítá Birike. Itt kellene állania a mutatónak a »szép idő«-nél, hiszen süt a nap! (Lásd a képet a czimlapon.)

— Természetesen! Pedig vihart mutat. Arról ugyan szó sem lehet.

— Majd nevetnének Mariskáék, ha itthon maradnánk.

— Nem is maradunk.

Néhány percz mulva már indultak, lenge ruhácskában, kalappal, napernyővel. Hiszen meleg nyári nap van. Az udvaron a nagyapa megszólította őket, de nagy sietségökben csak annyit feleltek:

— Minden rendben van, nagyapácska! A viszontlátásig!

Ekkor rendben is volt, az igaz. A vigyerek-társaság ki is rándult a nagy erdőre, mely jó óra-járásnyira volt. Mire oda értek, már nem volt olyan rendben a dolog, mert az ég mindinkább elborult. Csakhamar vilámlott és dörgött is.

— Jaj, siessünk haza! Talán még haza jutunk szárazon.

Pihenés nélkül sarkon fordultak és ugyan csak szaporán emelgeték a lábukat. De a vihar még gyorsabb volt. A fele-utján sem voltak hazáig, mikor rettentő dörgés és vilámlás közt megeredt a zápor. És aztán szakadt nyakukba hazáig. Még a napernyővel sem védekezhettek, mert a nagy szél miatt ki sem lehetett feszíteni. Ijedezve, sirva, bőrig ázva, mint a kiöntött üregék kerültek végre teljesen kimerülve haza.

— Ó, kár volt nem hinnünk annak az okos időjósnek, hogy jól mutat! sopánkodtak aztán.

— Kár bizony, szólt a nagyapa. De ez csak fele volt a hibának. A nagyobbik az volt, hogy elámitottatok engemet, aki biztam bennetek. Pocsékká áztatok, ruha, kalap, ernyő tönkre van téve s magatok is biztosan megsínylitek néhány napi huruttal ezt a kirándulást.

— Jaj, nagyapácska, nem is fogunk többé így fortélyoskodni!

A BÖZSI ZSEBECSKÉJE.

— Kicsi rajzocska. —

BÖZSIKÉNEK a mamája, mikor egyszer a boltban bevásárolt, nagyon csinos aprócska zsebbevaló kendőcskéket pillantott meg. Mindenféle színes figurák, virágok, állatkák voltak rájuk nyomatva.

Vett is mindjárt vagy hatot.

Bözsike tánczolt és tapsolt örömeiben. Kiteritette a pamagra mind a hat kendőt, hogy kiválassza a legszebbiket. De ebbe a nehéz munkába bele bukott, nem tudott választani. Végre a mama segítette ki a bajból: oda adta neki az egyiket, a többit elesukta.

Eannek a kendőcskének volt ám aztán drága dolga! Bözsike legelőször köpönyeget csinált belőle a bábunak; aztán fejkötőt a cziczának; azután zászlót az apa séta-botjára. Ott volt a kendőcske mindenütt kéz alatt, láb alatt, asztalon, asztal alatt, szolgált mindenféle czélokra, csak arra nem, amire kellett.

— Persze, persze! gondolá a mama. Nincsen zsebe a kicsikének, nem tudja, hol tartani.

Másnap Bözsike zsebecskét kapott minden köténykére. Ez volt még csak az öröm és gyönyörűség! Legelőször is eldugta beléje a kezét, váltig bizonyítva, hogy nincs keze, amin apa, mama nagyon jól mulatott. És hogy a kicsi kezecke találjon is valamit a zsebecskében, apácska egy ragyogó ujdonat új fillért tett az egyik zsebecskébe, a mamácska pedig jó ízű gyümölcs-cukorkát a másikba.

Most vette csak igazán észre Bözsike, mire jó a zseb és most még jobban szerette. Nem is akart este megválni a zsebes köténykétől és nagy sirással feküdt le, mikor nem vihette az ágyba.

Reggel megvizasztalódott, mert újra gyönyörködhetett a zsebecskékben. De hogy a zsebbevaló kendőcske ott legyen elrejtve, abba nem egyezett bele. Hiszen a zsebecskét sokkal jobban föl lehet használni. Aztán meg a köténykén kettő a zseb,

kendőcskét pedig a mama csak egyet adott. Világos, hogy a zsebecske egyébre való. Hogy mire, azt Bözsike nagyon jól tudta.

De bezzeg nem tudta a mama, hová lett az ő ezüst gyűszűje. Apácska meg mindenfelé kereste, kutatta az arany pecsét-nyomóját, hiába — szőrén szálán elveszett. Altalában rejtelmes módon kezdett a házból mindenféle holmi eltűnedezni. Lajoska busult, hogy elveszett a szép kis toll-kése, Irénke nem találta a himző pamutját, a szakácsné pedig váltig csodálkozott, hogy a nagyságos asszony olyan kevés cukrot adott ki a paradicsom-mártáshoz, mikor pedig édesen szeretik. Mindig keresett, kutatott valaki valamit a házból, de csak nem találta meg.

Hanem este, mikor a mama lefektette Bözsikét, feltűnt neki, hogy a kis kötényke nagyon nehéz és a kicsi zsebecskék nagyon duzzadtak. Persze kifordította. Hát előkerült onnan a gyűszű is, a pecsét-nyomó is, meg a toll-kés, pamut, cukor s még egész maroknyi más apróság. A mama szigorú képet csinált és minden egyes tárgynál, amint kivette, megmondta:

— Ez az enyém... ez az apácskáé... ez a Lajoskáé, ez az Irénkéé... Hát hogy merted elvenni, ami a másé?

— Nem, nem a másé! A zsebecske az enyém, hát ami a zsebbe fér, az is az enyém.

Hajh, de a mama más véleményben volt. Elő hívta a jogos tulajdonosokat és mindenkinek vissza adta, ami megillette; Bözsike pedig kénytelen volt megígérni, hogy többé nem fogja ilyen módon megtölteni a zsebecskéit.

Nagyot sobajtott Bözsike, de bele törődött. Hát jól van. A zsebecske nem arra való, hogy azt is bele tegye, ami a másé.

Nem baj no! Talált másnap egyebet, amit a zsebecskébe rakhatott.

Apácskával a kertben sétált. A nagy eper-ültetvény egyik sarkában sok pompás érett eper piroslott és apácska megengedte, hogy Bözsike maga szedjen magának oszonnára valót.

— Hozz tányért vagy kosárkát, mondá, és szedd tele.

Az apa odább ment, de Bözsike ott maradt.

— Ugyan minek hozzak tányért vagy kosarat? gondolá. Hát a zsebecském mire való? Ha mind a kettőt tele szedem, éppen elég lesz.

Tele szedte hát a zsebecskéket pompás érrett eperrel. És nagyon meg volt elégedve.

Most nem lehet senkinek kifogása, ha duzzadt is a zsebecském. Ami benne van, az enyém. Apácska engedte.

És jó erősen megnyomkodta, megtömkötte, hogy mentül több férjen beléjük. Aztán megindult befelé, de már utközben találkozott a mamával. És tessék!... a mama már megint megharagudott.

— Bözsike! Mit csináltál? Mi van a zsebeidben?

Büszkén tekintett oda Bözsike, de bizony maga is meghökkent. Nagy piros tócsák terjeszkedtek szét a fehér köténykén, hosszan végig egész piros patakok folydogáltak s amint benyult a zsebecskébe, szép eprek helyett valami lágy pépbe markolt. Oda volt az ozsonna, tönkre téve a szép kötényke, a mama haragudott, Bözsike sirt — hát biz' ez elég baj egyszerre.

— Ó! Hát erre sem való a zsebecske? zokogott Bözsike. Akkor hát nem való semmire! Inkább nem is kell!

— Dehogyan nem! felelt a mama. Nagyon jó hasznát veszed, csak ne használd se hamisan, se ügyetlenül, hanem okosan a maga céljára. Tartsd benne a zsebbevalót.

Most már aztán meg is tette Bözsike, mert megtanulta, hogy olyan egyszerű kis dologgal, minő egy kis zsebecske, szintén lehet hibát is, ügyetlenséget is elkövetni, és nem minden éppen úgy a zsebbe való, mint a zsebbevaló.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVI. köt. 19-dik számában közölt rejtvények megfejtése:

1. Kazán (a »kán« sem éppen rossz).
2. Békesség.
3. Tizenkét apostol.
4. Vak, csak, lak, nyak, bak, rak, szak.

Helyesen fejtették meg: Fáy Erzsé, Hegedüs Rózsika, Heksch Ilona, Friedmann Lili (rajzocskáid, melyekkel levelkédet díszesítetted, kedvesek. *F. b.*), Szadvoszky Margit, Berger Lujza, König Dénes.

Részben megfejtették: Laban Antal, Fleischman Rózsa, Grünbaum Margitka, Frey Irma, Unger Ilka, Glück Ottó, ifj. Bolyó Károly és Pálma, Kék Sarolta (a levélkéd ugyancsak poczásan érkezett meg. *F. b.*), Guckler testvérek, Poór Elza, Bathó Mariska, Laendler testvérek, Koritschöner Margit és Iván, Nékám István és Ervin, Gerencsér Róza (a szombathelyi polgári leányiskola IV. osztálya nevében), Bertalan Ferike, Mérey Ágosta, Strasser Julcsa és Henrik, Irinyi Elemérke (magad irj! *F. b.*), Grünwald Ilona, Kaiser Rózika, Czukor István, Szarvassy Erzsike, Kizlingstein testvérek, Dittrichstein Viktor (kérdésedre a »Kis Lap« minden száma felel. *F. b.*), Pyber Margit és Béla, Spitzer Hedi, Gyóry Ella és Szeréna, Schwarz Bandi, Pösztör Izabella, Ansländer Iluska és Benesik Marika, Gonda Lajos, Zakár Margit, Ilona és Lajos, Sohár Irma, Andor és Laci, Gáyer Gyula, Szabó Margit, Pollák Jenő, Nagy Ilonka és János.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett König Dénes, Budaörsön, kinek a jutalom-könyvet (»Az új Robinson«, írta Marryat, 94 képpel, kemény kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVI. köt. 18-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Gerencsér Róza (a szombathelyi polgári leányiskola IV. osztálya nevében), Szemők Katicza és Maricza, Hofbauer Ilona, Dobrovits Margit, Kun Etelka, Kuthy Sarolta, Giitta és Endre, Odor Margit, Korpos Rezső, Lusztig István, Laendler testvérek, Surányi Piroška, Stermeczky Lajos, Práger Margit és Orzsi, Spitz Regina, Micsinay Margit, Velencei Tiborka, Misner Janesi, Ónodi Ferencz, Beinhauer Irén és Rózi, Bathó Mariska, Fogarasy István, Koffron Helénke és Iduska (kinek az írása? *F. b.*), Posner Oli, Richon Emma, Harkányi Sándor, Oesterreicher Magda és Miczike, Nagy Ilonka, Lindenfeld Ignác, (a bihar-diószegi ev. ref. fiúiskola V. és VI. osztálya nevében), Buzáth

Jolán és Lajos, Májercsik Annuska, Dvorzsák Katicza és Jani, Vermes Ervin, Petőcz Gizi és Laczi, Máder testvérek, Szentpétery Gyula, Páskesz Czili és Bella, Weinberger Adolf, Harangi Irénke, Bohn Margitka, Törő Gizike, Deutsch Lajos, Patterson Margit és Orsolya, Kiss Erzsi, Stauber Erzsi és Margit, Schwarz Bandi, Michalik Ilonka, Pusztay István, Lövy Jolán, Rétaý Vilma és Miczi, Kűszler Csilla, Nora és Elly, Horváth Böske, Kővér Gyula, Gitein Gábor, Tahy Gizella, Balsai Zsuzsánna, Bărkány Margit, Reichard Bella és Mőricz, Moesz Izabella és Ilonka, Melkovits Rudolf, Laszkáry Marianne, Freyler Editke, Dorits Olga, Gonda Lajos, Sipőcz Laczika, Hoffmann Etel, Rácz Margit, Bánáti Ernő, Szabó Margit, Szász Gyula, Debreczi Margit, Pscherer Jőzsi, Bachruch Albert, Gold Ernő, Baranyay Elek, Zakár Margit, Ilona és Lajos, Sulyok Sándor, Pősztő Izabella, Havas Margit, Hegedűs Márta, Jolán és Ernő, Kaiser Rőzika, Wéber Della, Rezutsek Erzsike és Gyula, Engel Valéria és Arnold, Grünbaum Margitka, Geiger Pál, Guckler testvérek, Ditrichstein Viktor, Heksch Ilona, Mandel Mihály, Klugmann Vilmos, Hamza Ella, Pyber Margit és Béla, Győry Ella és Szeréna, Kék Sarolta, Závodszky Ilka (a bátorkeszi izriska nevében), Höflich Alfréd, Nagy Ilonka és János.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Hunfalvy Livia. Ily megszoritások már nagyon pedzik a vaskalapos pedanteriát. Akár *pe* akár *pe*, az mindegy. Ugy is ejtik, hogy *ábécze*, de ugysis hogy *ábécé*. — **Kun Etelka.** Szives érzelmeidet szeretettel viszonzom. — **Augusztin Gizi és Mimi.** Kellemes tudomásul veszem, hogy játékaikkal (persze a végzett munka után) olyan pompásan elmulattatok. — **Szolnokra.** A »Kis Lap« 46. köt. 19. számában foglalt rejtvényeknek nem csak helyes megfejtését vettem onnan, de még egy igen kedves meghívást is Laura esküvőjére, aki még nem is oly rég a »Kis Lap«-nak buzgó kis olvasója volt. Amazt a beküldő nevével közölném, emezért meg külön mondanék köszönetet: csak tudnám, *kitől* származik a levélke, mert a sorok alatt nem volt név, s én annyi ezer hivatást a szívémben zárom ugyan, de nem egyúttal a fejembe is, mert ott el sem térnének. A kis szelést ezennel fölkérem, tegye jóvá a mulasztást, melyet nyilván a családi öröm miatti kellemetes megzavarodás okozott. — **Laszkáry Marianna.** Hét éves kis lánytól elég jó és szabatos írás, mely nem sokára széppé is fog válni. — **Engel testv.** Nem a vonalozott, de a tépett szélű papiros ellen volt kifogásom. Lám, mostani leveletek milyen takaros! Volt hát foganata az intésnek. — »**Második föllépés.**« Egy kis simítás ráférne. — **Pusztay István.** Hiszen, amint a rajzon meglát-

nák a kost, legott rányitnának a te nagyon is könnyű rejtvénykédre. — **Michalik Ilonka.** Bár milyenféle lehet. — **Kűszler testv.** Ha jókora csomóval lesz, beküldhetitek. Köszönettel fogadom. Boldog faluzást! — **Stephaich Ilona és Pál.** Örvendek fölgyógyulásodnak. — **Grünwald Ilona.** Ha most közölném, mi volna az egyéb kihirdetésnél? Csak várjad türelemmel, mint a többi. A rejtvényed foglalatja nem valami buzdító. — **Höflich Alfréd.** Kivánságodnak csak az őszön tehetek eleget. — **Kőnig Dénes.** Valami fogasabbat találj ki. Ez már rövidségénél fogva is nagyon könnyű. — **Rosenfeld Imre.** Az egyiket, némi szükséges módosításokkal, besoroztam — **Laád Gazsi, Laendler Testv.** Ha arra felétek visz a kedvező véletlen, élni fogok a szives meghívással. Nagyon köszönöm a megemlékezést. — **Gerencsér Rőza.** A kölcsönös megelégedés mentül tovább tartson. — **Taub Ilona.** Küldeményedet egy szorgalmas, szegény tanulóknak szolgáltattam át, aki azt értékesíti s a bekerült fillérekből könyvet vásárol és ruházódik is. Csekély fáradsággal tettél jót. — **Igal.** Innen névtelen megfejtést kaptam. S hogy Igalról-é, azt sem tudom bizonyosan, mivel a pósta-bélyeg inkább szétkevert fekete folt vala inkább, mint olvasható betű. — **Bolyó testv.** Majd lesz alkalom a buzgóságra. — **Farkas Imre.** Kellemes tudomásul veszem, hogy a »Kis Lap« egykori kis poétája »Virágszálak« czímen verses kötetkét bocsát közre. Ára 1 frt s megrendelhető a fiatal költőnél (Debreczen, Kádas-utca). — **Makay Lajos.** Hiszen az afféle találós mesének mindig csak az első betűje változik, a többi megmarad. P. o. *l-áz, h-áz, r-áz, m-áz, v-áz, sz-áz,* vagy: *p-ép, l-ép, g-ép, k-ép,* s így tovább. A másikkak meg az a hibája, hogy az *sz-et* két betű-számba veszi. — **Spitzer Hedí.** A megtért báránykát a régi szeretettel fogadom. Mig meggyógyul a kezed, nehezéket tégy a papirosra. Magam is így irok s folyton pihentetem balomat. — **Nádor-utca 34. sz.** Ad 1°: néhány hét múltán; ad 2°: minden számnak a végében olvasható, hogy 26-ból telik 1 kötet. — **Bellovits Margitka.** Csak mentül előbb vig levelet irhass megint, amelyben tudomra adod, hogy teljesen fölépültél, sőt hogy még, bátor sokat mulasztottál, a vizsgálaton is jó sikerrel jöttél át. — »**A vak.**« Napvilágot fog látni. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓ SZÍV.

A szegény fővárosi gyermekek nyaralására: Szitányi Pali 1 frt.

A »KIS LAP« minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*